

De wetgever stelt in feite dat de epidemiologische situatie vereist dat het inreizen van willekeurig welke reiziger vanuit een oranje of rood land zowel een negatieve pcr test als een quarantaine verklaring kan overleggen. Hierover vallen enkele opmerkingen te maken.

Ten eerste maakt de wetgever onvoldoende inzichtelijk waarom de noodzaak van beide maatregelen - in tandem - vereist zijn. Immers, een wettelijk verplichte quarantaine met de daarbij vereiste testmomenten zouden tot de noodzakelijke beperking van de verspreiding van Covid 19 moeten leiden. De gedachte lijkt echter te zijn dat mensen zich onvoldoende aan de quarantaine verplichting zullen houden, waardoor de negatieve pcr test gerechtvaardigd zou zijn. Daarbij gaat de wetgever voorbij aan het feit dat zij deze ervaring stoelt op de huidige situatie, waarin slechts sprake is van een 'dringend advies'. Waarom de naleving even slecht zou zijn bij een wettelijke verplichting maakt de wetgever niet duidelijk. Aangenomen dat bij een wettelijk verplichte quarantaine naleving wel degelijk beter zal zijn, zeker als sancties aan niet-naleving worden verbonden. Dat die sanctie zou bestaan uit een bestuursrechtelijke dwangsom, die algemeen genomen niet al te eenvoudig op te leggen valt, ondermijnt direct de effectiviteit van deze maatregel. Dit staat in schril contrast met de sancties die kunnen worden opgelegd bij het niet kunnen overleggen van een negatieve pcr test. Dit wordt namelijk strafrechtelijk gesanctioneerd, hetgeen een directere en grotere impact heeft voor velen en daarmee mogelijk disproportioneel is.

Ten tweede is er de controle op de maatregelen, met name de negatieve pcr test. Dit zou steekproefsgewijs moeten plaatsvinden, waardoor onmiddellijk het vraagstuk van effectiviteit aan de orde komt. Het zou immers niet zo mogen zijn dat een dergelijke verstrekkende maatregel, die instrumenteel voor de bestrijding van de verspreiding van covid 19 wordt geacht, slechts op basis van steekproeven wordt getoetst. Een dergelijke benadering ondermijnt het draagvlak en wekt de indruk van willekeur. Het ligt voor de hand dat de overheid een voortdurende grenscontrole instelt om deze maatregelen te kunnen controleren. En als zij dat doet, komt wederom de relevantie van de negatieve pcr test aan de orde. Immers, als een ieder in quarantaine moet, daarover de benodigde verklaring moet afleggen en deze gegevens redelijkerwijs met het bevoegd gezag moeten worden gedeeld om naleving te kunnen controleren, blijft de vraag staan welke toegevoegde waarde de negatieve pcr test nog heeft, zeker indachtig de verklaring van de wetgever dat een het ontbreken van een negatieve pcr test niet leidt tot ontzegging van toegang tot Europees Nederland.

Ten derde, de wetgever beoogt kennelijk al het grensverkeer te raken, maar gaat daarbij voorbij aan het feit dat in veel grensstreken wegen tussen Nederlandse bestemmingen regelmatig landsgrenzen overschreiden. Ter illustratie, om van het Limburgse Posterholt naar Valkenburg te komen is de gangbare route een rondweg die door Duitsland leidt. In dit voorstel zouden bewoners in deze grensstreek door het enkele gebruik van deze route, zonder daadwerkelijk in Duitsland te hebben verbleven, zowel over een negatieve pcr test moeten beschikken en bovendien in quarantaine moeten gaan. De door de wetgever beoogde uitzondering kan hier redelijkerwijs geen soelaas bieden, omdat (een deel van) de door de wetgevers beoogde handhavers redelijkerwijs niet in een positie moeten worden geacht om te kunnen toetsen of het grensverkeer toegestaan a-b verkeer is of dat de reiziger heimelijk die route zou hebben gebruikt om de beoogde maatregelen te omzeilen.